DZIENNIK

ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 3).

—:-:—

Redakcja i Administracja czynna od 10-ej do 3-ej popoł.

Prenumerata kwartalnie . . . . Mk. 270
miesięcznie . . . . Mk. 100

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): wiersz petitowy dwuszpaltowy lub jego miejsce 40 Mk.

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Cena egzemplarza Mk. 25.

Nr. 15. | Lublin, dnia 22-go kwietnia 1922 roku. | Rok II.

DZIAŁ URZĘDOWY.

RUCH SŁUŻBOWY.

Wykreślony z list pracowników miejskich: w Wydziale Gospodarczym Konstanty Kurczyński, p. o. komendanta straży ogniowej od dnia 4-go kwietnia r.b., wobec nieobjęcia służby.

———

ZARZĄDZENIE Nr. 74.

Zgodnie z uchwałą Magistratu z dn. 8-go kwietnia 1919 r., wszyscy urzędnicy, którzy służą w Magistracie co najmiej jeden rok, mogą otrzymać jednomiesięczny płatny urlop w tegorocznym sezonie letnim, w czasie od 15 maja do 15 września r. b. Urlopy pracowników, którzy nie przesłużyli jednego roku, będą traktowane indywidualnie.

W tym celu, polecam pp. Szefom Wydziałów, aby bezwłocznie przystąpili do sporządzenia wykazu urzędników powierzonych im Wydziałów, którzy zapragną skorzystać z urlopu.

W wykazie należy zaznaczyć obok stanowiska imienia i nazwiska urzędnika, również daty wstąpienia do służby, okres, w przeciągu którego urzędnik zamierza wyjechać na urlop, a także, kto przez czas jego nieobecności sprawować będzie zastępstwo.

Terminy urlopów należy skoordynować w ten sposób, aby ciągłość prac urzędowych w wydziałach nie uległa zwłoce, bądź też przerwie.

Szefowie poszczególnych Wydziałów winni wskazać, kto na czas urlopu obejmie ich czynności w charakteże zastępcy.

Wykazy, o których mowa, polecam nadesłać do Wydziału do spraw ogólnych do dnia 1-go maja r. b.

Niniejsze zarządzenie nie dotyczy personelu Wydziału Budownictwa, personel którego otrzyma urlopy w terminach, jak w roku ubiegłym.

Lublin, 20 kwietnia 1922 r.

———

Z obrad Rady Miejskiej

Wyciąg z protokułu 9-go.

(posiedzenie z dnia 16 marca 1922 roku).

Komplet radnych 46.
Komplet członków Magistratu 8.
Obecnych radnych 33.
Obecnych członków Magistratu 6.

Posiedzenie otworzył o godz. 8-ej m. 40 Przewodniczący Rady Miejskiej J. Turczynowicz; zaprosiwszy do stołu prezydjalnego rr. sekretarzy Szydłowskiego i Kussyka, oraz sekretarkę Prezydjum A. Klottową — do prowadzenia protokołu.

I. Odczytano.

1) Odpowiedź M-tu na interpelację zgłoszoną w sprawie Teatru Miejskiego na posiedzeniu w d. 3/III-1922 r.

2) Pismo P. Wojewody Lubelskiego w sprawie przedłużenia kadencji Rady do czasu uchwalenia przez Sejm Ustawodawczy nowej ordynacji wyborczej dla miast.

3) Pismo Wice-Prezydenta Dylewskiego w sprawie odpowiedzi r. Majewskiemu.

4) Pismo Rady Szkolnej m. Lublina w sprawie wyznaczenia specjalnego posiedzenia Rady Miejskiej, dla spraw szkolnictwa.

5) Pismo Opieki Szkolnej szkoły Nr. 15 z prośbą o przydzielenie placu pod ogródek i boisko dla dzieci szkoły Nr. 15.

6. Pismo Opieki Szkolnej tej że szkoły w sprawie przystąpienia do budowy domu szkolnego.

7) Komunikat M-tu w sprawie podniesienia opłat kancelaryjnych za czynności Urzędu Stanu Cywilnego wyznania Mojżeszowego.

8) Pismo Zarządu Związku miast Polskich w sprawie przystąpienia do Związku, które wobec tego, iż Lublin do Związku należy, niema znaczenia.

9) Radny Dr. Majewski odczytał pismo Komisarza Granicznej Komisji dla Spisza i Orawy, który w gorących słowach dziękuje Radzie Miejskiej za zapadłą na posiedzeniu Rady uchwałę w sprawie Jaworzyny.

W związku z komunikatem Magistratu, w sprawie podniesienia opłat kancelaryjnych za czynności Urzędu Stanu Cywilnego wyznania Mojżeszowego, uchwalono wniosek r. Kantora następującej treści:

„Rada Miejska uchwalić raczy: Poddać rewizji uchwałę Magistratu w przedmiocie pobierania opłat od aktów stanu cywilego, a do czasu uchwały Rady Miejskiej — wstrzymać pobory“.

W dyskusji w tej sprawie zabierali głos r. Kantor i prezydent miasta Szczepański. Następnie na wniosek r. Kunickiej, otwarto dyskusję nad odpowiedzią Magistratu na interpelację w sprawie teatru miejskiego i w konkluzji poddano pod głosowanie następujący wniosek w formie dezyderatu, zgłoszony przez r. Kunicką i in:

1. „Rada Miejska uważa odpowiedź M-tu na interpelację w sprawie Komisji Teatralnej za niewystarczającą i uchwala zreorganizowanie Komisji Teatralnej na zasadach delegacji do spraw teatru miejskiego“ i

2. Wobec obniżenia poziomu kulturalnego teatru miejskiego, niezawierania nadal kontraktu dzierżawy teatru z p. Grodnickim i obsadzenia stanowiska kierownika teatru drogą konkursu, ogłoszeniowego w ciągu dni dziesięciu“.

W dyskusji zabierali głos rr. Kunicka, Zakrzewska, Majewski i prez. Szczepański.

W głosowaniu tego wniosku — dezyderatu pierwsza jego część przeszła, druga zaś upadła.

II. Uchwalono:

W sprawie wypłacenia robotnikom miejskim 13 pensji wniosek r. Kantora tej treści:

„Rada Miejska m. Lublina uchwalić raczy:

Wypowiadając się przeciwko 13 pensji Rada Miejska uchwala przyznanie półmiesięcznej pensji tytułem dodatku na święta“.

W dyskusji nad tym wnioskiem brali udział: prezydent Szczepański, rr. Majewski, Radzikowski, Kantor, Szydłowski i inni. Wniosek przeszedł większością głosów.

W zakończeniu posiedzenia przewodniczący zaproponował, aby wobec tego, że od paru posiedzeń porządek obrad nie zostaje wyczerpany, wyznaczyć specjalne posiedzenie Rady M. na którem również termin specjalnego posiedzenia, poświęconego sprawom szkolnictwa, zostanie ustalony.

Propozycję powyższą Rada miejska przyjęła jednomyślnie.

Posiedzenie zamknięto o godzinie 11-ej min. 50.

Wyciąg z protokułu 10-go.
specjalnego i t. d.

Komplet radnych 46.
Komplet członków M-tu 8.
Obecnych radnych 24.
Obecnych członków M-tu 7.

Prezes Rady M. J. Turczynowicz o godz. 9-ej min. 20 wiecz. oświadczył zebranym radnym, że z powodu braku quorum, — specjalne posiedzenie Rady Miejskiej odbyć się nie może. Następne posiedzenie, które odbędzie się 6 kwietnia r.b., będzie prawomocne bez względu na ilość członków. Następnie prezes Rady M. zakomunikował, iż Kowent Senjorów powziął uchwałę przyjęcia posłów wileńskich w d. 9 kwietnia r. b.

Bliższe szczegóły całego przebiegu obchodu będą przedstawione na następnym zebraniu.

Rozporządzenia rządowe.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Robót Publicznych

z dnia 3 marca 1922 roku

w sprawie wysokości budowli na terenie b. zaboru rosyjskiego.

Na mocy art. 1 p. 8 ustawy z dnia 29 kwietnia r. 1919 w przedmiocie organizacji i zakresu działania Ministerstwa Robót Publicznych (Dz. P.P.P. Nr. 39, poz. 283) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą: 1) p. 10 przepisów ogólnych policji budowniczej dla miast w Królestwie Polskiem, z dnia 26 września 1820 r. (zbiór przepisów administracyjnych Królestwa Polskiego cz. I, tom II, wyd. r. 1866) i p. 10 rozporządzenia, rozwijającego przepisy policji budowniczej z dnia 16 października 1820 roku (uzupełnienie cz. I, t. II zbioru przepisów administracyjnych Królestwa Polskiego wyd. 1867 r.) — 2) p. 4 rozporządzenia Komisji Rządowej Spraw Wewn. i Duchownych z d. 6/18 lutego 1859 r. (zbiór przepisów administracyjnych Królestwa Polskiego cz. I, t. II, wyd. 1886 r.) oraz 3) przepisów ogólnych dotyczących nadzoru policyjno-budowlanego nad budowlami prywatnemi m. st. Warszawy, zatwierdzonych rozporządzeniem prezydenta policji z dn. 21 lipca 1916 r.

§ 2. Na terenie b. zaboru rosyjskiego:

1) Wysokość domu frontowego z reguły nie może przekraczać szerokości przylegjającej ulicy.

Budynek, znajdujący się na rogu ulic różnej szerokości, może zachować od strony ulicy węższej wysokość dozwoloną od strony ulicy szerszej, lecz podwyższenie to może się rozciągnąć najwyżej na długość, równającą się półtora raza wziętej szerokości ulicy węższej.

2) Wysokość domu od strony podwórza nie może przewyższać półtora raza więcej odległości domu od przeciwległej ściany lub od granicy sąsiada.

O ile nieruchomość ma zastrzeżone hipotecznie prawo światła na sąsiednią posesję, wysokość domu lub oficyny będzie obliczona w stosunku odległości od przeciwległej ściany sąsiada.

3) Absolutna wysokość domow frontowych i oficyn z reguły nie może przekraczać 22 metrów i liczyć się będzie od poziomu chodnika do wierzchu górnego gzymsu.

4) Powierzchnia świetlików w planie musi mieć przynajmniej 8m², przyczem odległość dwóch przeciwległych ścian nie może być mniejsza nad 2,5 metra; na świetliki mogą wychodzić tylko okna przedpokojów, korytarzy, klozetów i łazienek, a w żadnym razie pokojów mieszkalnych i kuchen.

5) Przy urządzaniu lokali mieszkalnych na poddaszach powyżej dopuszczalnej wysokości domów, nachylenie dachu od ulicy nie może przekraczać 45⁰, a od podwórza 60⁰, suma zaś szerokości występów okiennych poddaszy, nie może przekraczać połowy długości odnośnego frontu budynku.

6) Do czasu wypracowania przez gminy miejskie i zatwierdzenia w należytym trybie planów zabudowania miast i związanych z niemi przepisów budowlanych, określających dopuszczalne wysokości w poszczególnych dzielnicach, władze budowlane mają prawo czynienia ograniczeń oraz zezwalania na przekroczenie wysokości określonych w p. 1 i 2 w każdym poszczególnym wypadku, o ile warunki sytuacyjne, oraz względy hygjeniczne i estetyczne nie stoją temu na przeszkodzie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia,

Minister Robót Publicznych:

(—) *G. Narutowicz.*

(Dz. Ust. Rz. P. z 22 marca r. 1922 Nr. 17, poz. 141).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Zdrowia Publicznego

z dn. 4 marca 1922 r.

w przedmiocie uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw.

Na mocy art. 2 p. 13 art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dn. 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371), § 7 austr. ustawy aptekarskiej z dnia 18 grudnia 1906 r. (austr. Dz. U. P. Nr. 5 z r. 1907) i art. 380 ros. ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw T. XIII, wyd. 1905 r.), zarządza się co następnje:

§ 1. Zamiast cen, ustanowionych rozporządzeniem Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2 grudnia 1921 roku w przedmiocie uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 698) za lekarstwa wyszczególnione w art. I rozporządzenia z dnia 3 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 194), ustanawia się ceny następujące:

Za lekarstwa podług formuły Nr. 1 70 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 2 60 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 3 140 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 4 55 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 5 60 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 6 60 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 7 100 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 8 85 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 9 120 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 10 120 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 11 220 mk.
Za lekarstwa podług formuły Nr. 12 100 mk.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje w b. zaborze rosyjskim i austrjackim z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego:

(—) *Chodźko.*

(Dz. Ust. R. R. z d. 22 marca 1922 r., Nr. 18, poz. 154).

USTAWA

z dnia 17 lutego 1922 r.

o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych.

Art. 1. Obowiązek zakładania i utrzymywania publicznych szkół powszechnych, przewidzianych w planie

sieci szkolnej, ciąży na Państwie i na gminie.

Art. 2. Plan sieci szkolnej oraz wszelkie w nim zmiany opracowuje inspektor szkolny przy współudziale organów samorządu szkolnego na obszarze gminy, zatwierdza zaś je na podstawie opinji rady szkolnej powiatowej kurator okręgu szkolnego.

Art. 3. Sieć szkolna winna być tak ułożona: 1) aby wszystkie dzieci w wieku szkolnym mogły korzystać z nauki w publicznej szkole powszechnej, oraz 2) aby szkoła ta była możliwie najwyższego stopnia organizacyjnego.

Art. 4. Dla osiągnięcia celów, określonych art. 3, tworzy się obwody szkolne z zachowaniem następujących warunków: 1) droga dziecka z domu do szkoły wynosi najwyżej 3 klm., 2) obwód skupia jaknajwiększą liczbę dzieci w wieku szkolnym, nie więcej jednak niż 650 i 3) najmniejsza liczba dzieci w obwodzie wynosi 40.

Art. 5. Jeżeli szkołą jest przeznaczona dla ludności dwu lub więcej gmin, obowiązek założenia i utrzymywania szkoły, określony art. 1, ciąży na tej gminie, na której obszarze szkoła zgodnie z planem sieci szkolnej się znajduje. Inne gminy, korzystające ze szkoły, obowiązane są jednak do pokrywania części wydatków, ustalonej na podstawie wzajemnego porozumienia wszystkich gmin i t. d. rozstrzygają odpowiednie władze powiatowe, a jeżeli gminy należą do różnych powiatów —władze wojewódzkie; jeżeli gminy należą do różnych województw—Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. Stopień organizacyjny szkoły zależy od liczby zamieszkałych w obwodzie dzieci w wieku szkolnym. Jeżeli liczba ta w przeciągu 3 następujących po sobie lat nie przekracza liczby 60 — szkoła jest jednoklasowa (o jednym nauczycielu), przy liczbie od 61 do 100 — szkoła jest dwuklasowa (o dwóch nauczycielach), przy liczbie od 101 do 150 szkoła jest trzyklasowa (o trzech nauczycielach), od 151 do 200 — czteroklasowa (o 4 nauczycielac), od 201 do 250 — pięcioklasowa (o 5 nauczycielach), od 251 do 300 — sześcioklasowa (o 6 nauczycielach), ponad 300 dzieci — siedmioklasowa (o 7 lub, w razie istnienia oddziałów równoległych, o większej liczbie nauczycieli).

Siedmioklasowa szkoła powszechna ma obok nauczycieli osobnego kierownika, który jest obowiązany do nauczania w szkole w rozmiarach określonych przez ustawy lub rozporządzenia.

Art. 7. O kolejności i czasie zakładania publicznych szkół powszechnych rozstrzyga kurator okręgu szkolnego na podstawie wniosków rad szkolnych powiatowych, powziętych po wysłuchaniu opinji zainteresowanych organów samorządu gminnego i szkolnego na obszarze gminy, a przedkładanych kuratorowi za pośrednictwem inspektora szkolnego.

Art. 8. Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia przysługuje prawo założenia, względnie pozostawienia szkoły tam, gdzie liczba dzieci nie wystarcza do stworzenia obwodu szkolnego w myśl p. 3 art. 4.

Ministrowi przysługuje również prawo podniesienia stopnia organizacyjnego szkoły ponad normy, artykułem 6 określone.

W obu wypadkach wynikające stąd koszty pokrywa Skarb Państwa sam lub łącznie z gminą na podstawie dobrowolnej umowy.

Art. 9. Wykonanie zatwierdzonych postanowień w sprawie zakładania i utrzymywaria publicznych szkół powszechnych należy do organów samorządu szkolnego w gminie.

Art. 10. Koszty zakładania i utrzymywania publicznych szkół powszechnych są pokrywane:

a) przez Skarb Państwa,

b) przez gminę,

c) z dobrowolnych świadczeń innych związków komunalnych,

d) z fundacjj, zapisów i darowizn.

Art. 11. Skarb Państwa ponosi wszelkie wydatki na pomoce naukowe, materjały do nauki, biblioteki i druki szkolne; gmina — na wszelkie inne potrzeby rzeczowe szkół, a w szczególności na pomieszczenia dla szkół w myśl ustawy o budowie publicznych

szkół powszechnych oraz ich konserwację, na wewnętrzne urządzenie szkół, ubezpieczenia, na oświetlenie i opał dla szkół, na materjały piśmienne, utrzymanie służby, porządku, czystości.

Udział Państwa i gminy w pokrywaniu świadczeń osobowych określają osobne ustawy.

Art. 12. Rady szkolne powiatowe określają normy, podług których gminy mają zaopatrywać szkoły w opał, oświetlenie i materjały piśmienne oraz zapewnić szkołom usługę i utrzymanie czystości.

Art. 13. Organy samorządu szkolnego w gminach układają projekty budżetu szkolnego gmin i przedkładają je radzie szkolnej powiatowej, która po dokonaniu wrazie potrzeby zmian przesyła władzom gminnym do uchwalenia.

Art. 14. W razie, gdyby budżet szkolny nie został w przepisanym czasie prawomocnie uchwalony, lub nie odpowiadał potrzobom szkolnictwa, rada szkolna powiatowa przesyła przedłożony gminie projekt budżetu szkolnego władzy nadzorczej nad gminą, celem wstawienia przewidzianych w nim kwot do budżetu gminy.

Art. 15. Gmina jest obowiązana dostarczyć w oznaczonych przez radę szkolną powiatową terminach do rozporządzenia organu samorządu szkolnego w gminie funduszów na założenie i utrzymanie szkół w granicach zatwierdzonego budżetu i w myśl obowiązków, wynikających z niniejszej ustawy.

Art. 16. Wrazie, gdyby gmina w określonym przez radę szkolną powiatową terminie nie dostarczyła wskazanych w art. 15 funduszów, kurator okręgu szkolnego na wniosek inspektora szkolnego asygnuje organom gminnego samorządu szkolnego odpowiednie sumy ze Skarbu Państwa; inspektor szkolny o każdej wyasygnowanej sumie zawiadamia władzę nadzorczą gminy, która sumę tę ściąga od gminy na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 17. O przeznaczeniu gruntów szkolnych, znajdujących się na terenie gminy, na użytek szkół i nauczycieli, w myśl obowiązujących przepisów, decydują organy samorządu szkolnego gminy; od decyzji tej gmina i nauczyciel mogą odwołać się do rady szkolnej powiatowej, która rozstrzyga ostatecznie.

Art. 18. Zakładanie i utrzymywanie publicznych szkół powszechnych dla minejszości narodowościowych i wyznaniowych Rzeczypospolitej ureguluje osobna ustawa.

Art. 19. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami.

Art. 20. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
(—) *Trąmczyński.*

Prezydent Ministrów i Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *A. Ponikowski.*

(Dz. Ust R. P. z dnia 22 marca 1922 r., Nr. 18, poz. 143).

Wznoszenie budowli drewnianych.

(Rozporządzenie ministra robót publicznych z dnia 3-go marca 1922 r. w sprawie wznoszenia i naprawy budowli drewnianych w dzielnicach miast przeznaczonych pod budowle murowane na terenie b. zaboru rosyjsk)

Na mocy art. 1 p. 8 Ustawy z d. 29 kwietnia r. 1919 w przedmiocie organizacji i zakresie działania ministerstwa robót publicznych (Dz. P.P.P. Nr. 39, poz. 283) zarządzam, co następuje:

Par. 1. Uchyla się moc obowiązującą pp. 3, 4, 8 i 11 przepisów ogólnych policji budowniczej dla miast w Królestwie Polskiem z dnia 26-go września r. 1820 (Zbiór przepisów administracyjnych Królestwa Polskiego, część 1, tom II, wyd. r. 1866) i punktów 3, 4, 8 i 11 rozporządzenia, rozwijającego przepisy policji budowniczej z dnia 16 pazdziernika 1820 r. (uzupełnienie części 1, tomu II Zbioru przepisów administracyjnych Królestwa Polskiego, wyd. 1867 r.).

Par. 2. Na całym terenie b. zaboru rosyjskiego zezwala się aż do odwołania w dzielnicach miejskich, przeznaczonych pod budowle murowane po uzyskaniu pozwolenia właściwego urzędu:

1) dokonywać wszelkich napraw i przeróbek budynków drewnianych,

2) wznosić budowle drewniane po zachowaniu obowiązujących przepisów tam, gdzie Rady Miejskie powezmą odnośną uchwałę.

Par. 3. Wznoszone na terenie b. Królestwa Polskiego budowle drewniane mieszkalne:

1) nie mogą posiadać więcej niż dwie kondygnacje z możnością wykorzystania poddaszy na mieszkania,

2) winny posiadać kominy murowane od fundamentów.

Par. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister robót publicznych:

(—) *G. Narutowicz.*

Sprostowanie.

W Nr. 14 „Dziennika“ w rubryce „Ruch służbowy“ mylnie wydrukowano „Leśniewicz“ — winno być „Leśkiewicz“.

Prezydent miasta: *C. Szczepański.*

Szef Wydziału: *L. Radliński.*

Część nieurzędowa.

Z ŻYCIA MIAST POLSKICH.

Z Siedlec.

Magistrat m. Siedlec wobec postawionego sobie na jednem z ostatnich posiedzeń Rady miejskiej zarzutu nieudolnej gospodarki i braku intensywniejszej pracy, prosił o kategoryczne wypowiedzenie przez Radę miejską votum zaufania lub nieufności, w przeciwnym bowiem razie z powodu poderwanego autorytetu magistratu praca dla zarządu miasta jest niemożliwa.

Po dyskusji Rada miejska większością głośów postanowiła za pomocą tajnego głosowania wyrazić magistratowi votum zaufania lub nieufności. Radni klubu N.P.R. i P.P.S. oświadczyli, że wstrzymają się od głosowania i kartki złożą czyste. Przy przeliczeniu głosów okazało się kartek pustych 10, wyrażających votum zaufania 11 i nieufności 1.

Pomnik wdzięczności.

Celem uczczenia Ameryki za pomoc okazaną Polsce w akcji dożywiania dzieci, łódzka rada miejska postanowiła wyasygnować z funduszów miejskich na budowę pomnika wdzięczności w Warszawie kwotę mkp. 250000, oddając ją do dyspozycji głównego komitetu w Warszawie.

Ze Zgierza.

Zgierska Rada miejska, mając na uwadze zupełny brak funduszów na pokrycie wydatków, związanych z utrzymaniem policji, powzięła uchwałę, polecającą magistratowi wszczęcie usilnych starań, zmierzających do uzyskania od władz zwolnienia od obowiązku ponoszenia ciężarów ua utrzymanie policji państwowej.

OGŁOSZENIE.

Magistrat m. Lublina ogłasza, że statut podatku od pojazdów, uchwalony na posiedzeniu Rady Miejskiej w dn. 16.II. r.b., zatwierdzony został przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 31.III. r.b., Nr. 1418.

STATUT
podatku na rzecz miasta od pojazdów.

§ 1.

Właściciele pojazdów, obowiązani są uiszczać na rzecz miasta opłatę następującą:

1) od karety lub powozu po 10.000 mk. rocznie,

2) od bryczki i dorożki parokonnej po 2.000 mk. rocznie,

3) od platformy i omnibusu osobowego po 4.000 mk. rocznie,

4) od wozu lub dorożki jednokonnej po 1.000 mk. rocznie.

§ 2.

Od podatku są zwolnione pojazdy, których używanie jest połączone z wymaganiami służby państwowej lub publicznej.

§ 3.

Opłata należy się od osoby stale przynajmniej przez jeden miesiąc w roku utrzymującej powóz w Lublinie.

§ 4.

Płatnik pociągnięty do uiszczenia podatku od pojazdu z chwilą nabycia innego pojazdu, zastępującego poprzedni, niżej opodatkowany, obowiązany jest do uzupełnienia podatku.

§ 5.

Zwrot opłaty nie może mieć miejsca w wypadku sprzedaży lub zniszczenia pojazdu opodatkowanego.

§ 6.

Wszelkie wykroczenia przeciw niniejszym przepisom, będą karane w drodze administracyjnej lub sądowej.

§ 7.

Do wydania przepisów wykonawczych upoważnia się Magistrat.

§ 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie po uzyskaniu zatwierdzenia władz nadzorczych.

Podając o powyższem, Magistrat wzywa wszystkich posiadaczy pojazdów w mieście Lublinie do uiszczenia wymienionego podatku za 1922 r., w kasie miejskiej w terminie do dnia 15 maja r. b., po tym terminie podatek egzekwowawany będzie przymusowo wraz odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucji.

Lublin, 18 kwietnia 1922 r.

OGŁOSZENIE.

Magistrat m. Lublina ogłasza, że zgodnie z uchwałą Rady Miejskiej z dnia 12 stycznia r. b., zatwierdzoną reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28.II. r. b. L. Dz. S. M. 892 podatek od koni w m. Lublinie za 1922 r. wynosi:

1) po 12.000 mk. rocznie od każdego konia nieprzeznaczonego do zarobkowania,

2) po 2.000 mk. rocznie od każdego konia o innym przeznaczeniu,

3) po 100.000 ryczałtowego podatku od każdej stajni handlujących końmi, bez względu na liczbę koni.

Od powyższego podatku wolne są wszelkiego rodzaju konie należące do władz państwowych i samorządowych.

Opłacający podatek miejski od koni zwolnieni są od opłat za wjazd do miasta.

Podając opowyższem do wiadomości, Magistrat wzywa wszystkich prywatnych posiadaczy koni do uiszczenia podatku od koni za 1922 r. w kasie miejskiej do dnia 15 maja, po tym terminie podatek egzekwowany będzie przymusowo wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi.

Ogłoszenia.

Zgubiono dowód osobisty, wydany przez Magistrat m. Lublina w dniu 24 listopada 1919 r. Nr. 3419 na imię Josefa Brustmana.

Treść Nr. 15-go:

-:- -:- -:- -:- **Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina.** -:- -:- -:- -:-

Wykonano w drukarni Miejskiej.